

Roberta, majka petero djece na nebu i četvero na zemlji

„Lako je imati vjere kad sve ide dobro. Ali kada nemate mogućnosti ništa promijeniti, tada se stvarno morate prepustiti u ruke nekog drugog." Svjedočanstvo je to Roberte i Enrica, dvoje Talijana s dojmljivom pričom.

16.07.2024.

„Automobil koji nam je išao iz suprotnog smjera pretjecao je bez

gledanja. Kad sam shvatila da je udarac neizbježan, zatekla sam se kako pjevam dio Psalma 23 koji kaže da iako hodam mračnom dolinom... Intuitivno sam okrenula volan da se stavim između automobila koji nam je dolazio ususret i bočne strane automobila gdje je Marco sjedio.”

Roberta, Talijanka, upoznala je Enrica u župi svog rodnog grada, Fiorenzuola d'Arda. Školovala se za računovođu, no život ju je doveo do rada s nemoćnim starijim osobama. Danas ima 58 godina i udala se 1991. Roberta i Enrico imaju četvero djece i još petero u raju.

Svaki dan je milost

„Nekoliko mjeseci nakon što smo se vjenčali, u mojoj prvoj trudnoći, izgubila sam bebu,” prisjeća se Roberta, supernumerarija Opusa Dei, „nakon čega je uslijedio još jedan gubitak. Nismo se obeshrabrili, ali kad je došla treća trudnoća, zbog

niza komplikacija morala sam tri mjeseca ležati. U tim mjesecima odmora molila sam se Djevici moleći je da ovaj put sve bude dobro. Naše su molitve uslišane i Marco je rođen 1993.: počela sam cijeniti svaki njegov dan kao istinsku milost.”

„Kad je Marco imao devet mjeseci dogodila se nesreća o kojoj sam prije pričala, kaže Roberta.” Okretanje volana nije bilo dovoljno i od udarca koji smo imali moj sin je prestao disati na nekoliko minuta, što je bilo dovoljno da padne u komu.”

Nakon nesreće, Roberta i Marco prebačeni su u dvije različite bolnice: majka u Fiorenzuolu, sa slomljenim nogama na nekoliko mjesta, a dijete u Parmu, na odjel reanimacije.

Nadalje, tijekom boravka u bolnici Roberta je otkrila da je bila trudna, ali je izgubila bebu prilikom sudara.

Nada u buđenje iz kome

„Nakon nekoliko tjedana otpustili su me iz bolnice. Izašla sam s gipsom na nozi i štakama. Mnogi ljudi koje nismo poznavali došli su me posjetiti kod kuće kako bi izrazili podršku. Medicinska sestra organizirala je da me odveze u Parmu ambulantnim kolima, kako bi Marco mogao čuti moj glas i tako mu pomoći da se probudi iz kome.”

„Iskusili smo iz prve ruke da medicinska predviđanja upravo i jesu samo to, predviđanja", objašnjava Roberta. „Na tom odjelu neki ljudi koji su bili u beznadnoj komi odjednom su se probudili, dok drugi za koje su se polagale velike nade, nisu uspjeli. Marco je bio jako mali i zato je postojala nada da će se probuditi.”

Unatoč svoj brizi, liječnici su ih obavijestili da više ništa ne mogu učiniti za dijete. Kući su ga vratili uz svu potrebnu pomoć: „Naša kuća je

postala bolnica. Ožalošćena, nastavila je moliti Gospodina da ga izliječi.”

Marcov osmijeh

Odlučna posvetiti se puno radno vrijeme Marcovoj njezi, Roberta je pripremila svoje pismo o otkazu: „Jedino što sam tražila od Djevice bilo je da mi se Marco barem može nasmiješiti. Večer prije podnošenja otkaza zatekla sam ga licem prema dolje i kad sam ga okrenula imao je veliki osmijeh: Djevica je došla da ga odnese u nebo...”

„Imala sam dane suočavanja s Gospodinom. Naljutila sam se na Njega i počela sumnjati u Njegovo postojanje. Izgubila sam četvero djece, a Marco je umro nakon što je bio u komi devet mjeseci. To se nije činilo poštenim dogovorom za naš kršćanski, životu otvoren brak.”

U ovom trenutku svoje biografije Roberta se osjećala kao da je na oštrici noža: „Nakon nekoliko dana počela sam razmišljati o smislu života, u svjetlu svega čemu smo svjedočili u bolnici i sljedećih dana. Kakav smisao ima život invalida, onih koji su rođeni s vrlo teškim bolestima koje brzo vode u smrt ili onih koje se ne mogu izliječiti? Što znači osamnaestomjesečni život djeteta koje je polovicu vremena provelo u komi?

Stavite se u ruke Gospodinove

„Lako je imati vjere kada ti sve ide dobro“, nastavlja Roberta, „ali kada nemaš mogućnosti ništa promijeniti, tada se stvarno moraš prepustiti u ruke Drugoga. Razgovarajući s Gospodinom u molitvi, rekla sam mu da više volim vjerovati u njegovo postojanje i da sve ima smisla. Kad sam to prihvatila, počela sam se osjećati bolje.“

„Počeli smo prepoznavati niz znakova očima vjere. Za svaki rođendan, moj ili mužev, dobivali smo pisma iz cijele Italije, iz samostana koje nismo poznavali, uvjeravajući nas da mole za nas. Spontano nas je potražilo nekoliko ljudi koji su doživjeli slična iskustva i s njima smo podijelili našu priču.”

Između 1995. i 2002. Roberta i Enrico dobili su četvero djece koja su sada već odrasla: Mariju, Francesca, Benedettu i Margheritu. Francesco je rođen 17. studenog 1996., točno dvije godine nakon smrti svog mlađeg brata Marca.

„U našoj kući stoji Marcova fotografija. Kad su nam se djeca rodila, rekli smo im da imaju malog brata na nebu. „Odrasli su sa sigurnošću da imaju brata na nebu, toliko da su o njemu mirno razgovarali sa svojim prijateljima.”

Kratak život s neizmjernim plodovima

„Marcovo razdoblje kome donijelo je mnogo plodova našim životima i onima oko nas. Naučila sam svoje neuspjehe prinositi Gospodinu, jer je to u nekim slučajevima bilo jedino što sam mogla učiniti, i svaki dan pribjegavati svetoj krunici. Također smo počeli ići na misu svaki dan, koristeći sva sredstva koja su nam bila na raspolaganju.”

Nakon četvero djece koja su došla na svijet, došla je i nova trudnoća koja je, nažalost, prekinuta nakon nekoliko mjeseci. Roberta i njezin suprug proživljavali su ovu situaciju sa srcem punim nade, unatoč boli: „Nema objašnjenja na ljudskoj razini: jedino što daje sreću je razumijevanje da tvoj život ima nadnaravno značenje, od trenutka kada si rođen do trenutka kad umreš. Marcov život bio je kratkog

vijeka, ali zbog onoga što je uspio učiniti u nama, u mojoj obitelji, i zbog mnogih čuda u ljudima koje smo susretali, njegov trag je neizbrisiv. Duljina života nije jedini način da se ocijeni jesmo li dobro.

Što Gospodin želi od mene?

Sve dok nisu dobili troje djece, Roberta je nastavila raditi. S četvrtim djetetom, odlučila se potpuno posvetiti obitelji: „Praktički sam bila zaokupljena samo njima. Čak je i odlazak na misu bio problem. Preselili smo se na neko vrijeme zbog suprugova posla i slučajno smo upoznali Opus Dei. Nakon nekog vremena, u razgovoru s prijateljicom supernumerarijom, požalila sam se jer mi je bilo teško shvatiti što Gospodin želi od mene: dao mi je četvero djece, a sada nisam imala vremena ni otići na misu. Otvorila mi je novi nadnaravni horizont objasnivši mi da Gospodin od mene

ne želi ništa više od onoga što već činim: dobro se brinem za svog muža i djecu. Odmah sam započela svoj put s Opusom Dei pun radosti.”

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/roberta-
majka-petero-djece-na-nebu-i-cetvero-
na-zemlji/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/roberta-majka-petero-djece-na-nebu-i-cetvero-na-zemlji/) (5.08.2025.)